

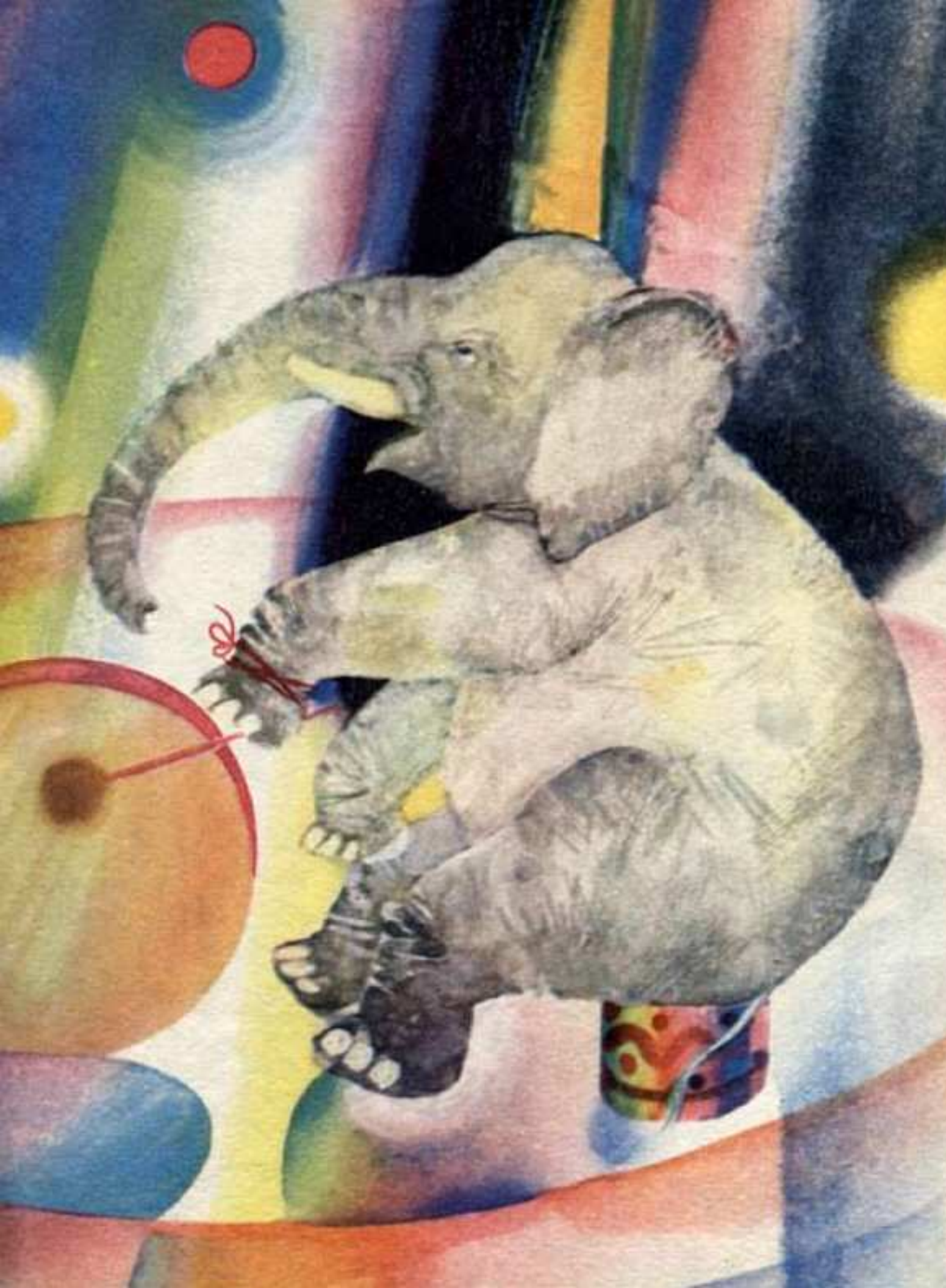

**ויללי
הפיל
מקרקס**

סיפור – א. גורוביץ

ציורים .ס. אוסטרובה

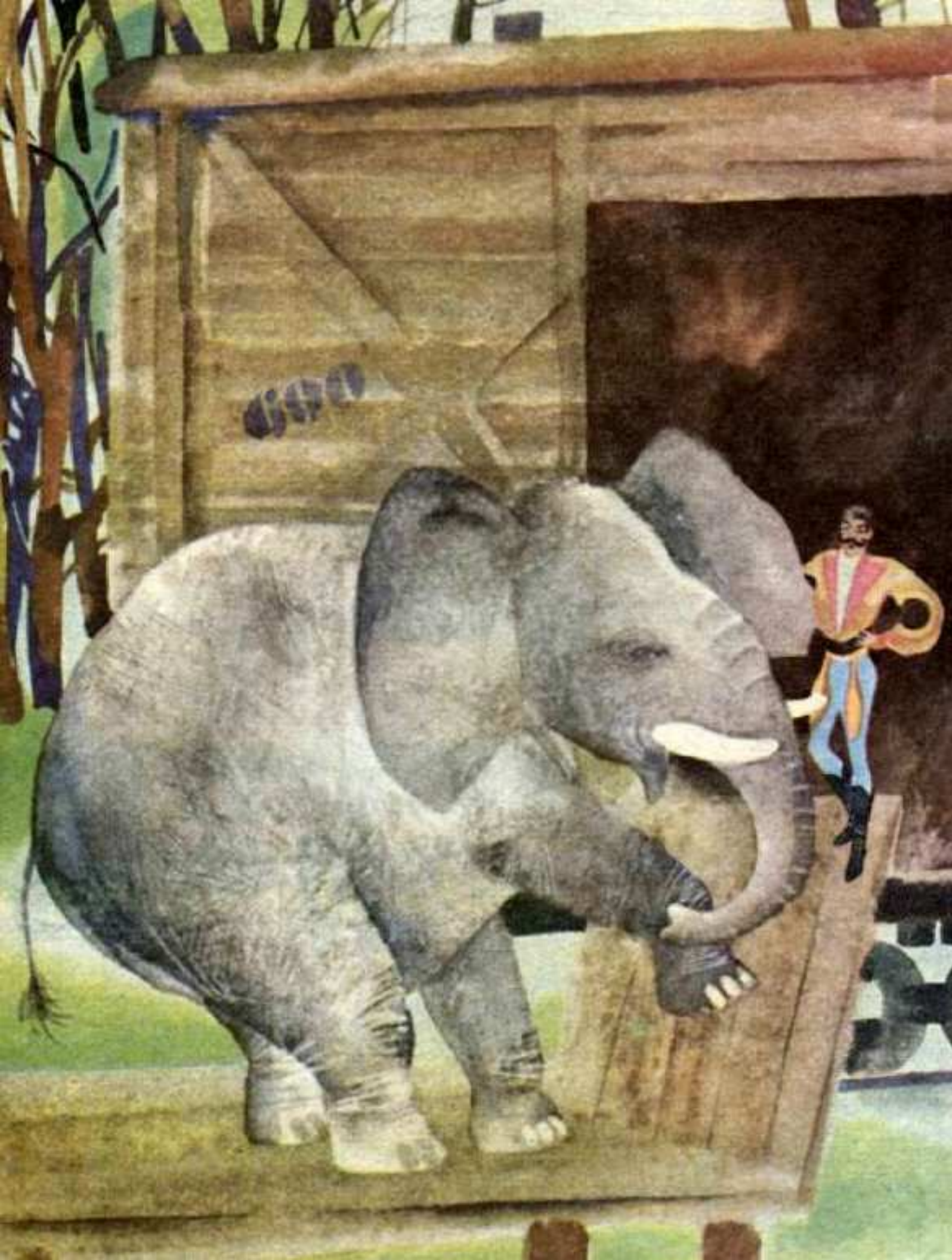

זה הסיפור ששמעתי ממאמן פילים מפורסם.
הוא אימן פיל בשם ויללי. פיל שחקן נהדר, צייתן. ידע לבצע
בקרקס כל מה שדרשו ממנו: ללכת סביב הזירה ומדי פעם להרים
את החדק ולברך את הצופים, לעמוד על כדור גדול על רגל אחת,
ולרקוד רקוד של צוענייה. היה עושה זאת כך – מתיישב על מעקה
הזירה, באוזניו עגילים גדולים מנחושת, על ראשו צעיף צבעוני,
התזמורת מנגנת והוא בקצב המוסיקה דופק בחדקו בתוף וברגלו
ברצפה.

ויללי ידע גם לספור. אם שאל אותו מי מהצופים "כמה זה שלוש
ועוד שתיים?" ויללי מיד בחדק מעביר חמשה מקלות.
וכששני שואל כמה זה חמש פחות שתיים?" ויללי מזיז שני מקלות.
הצופים מתפלאים ואז שואל שוב מישהו "וכמה זה שלוש ועוד
שלוש?" ולויללי רק חמשה מקלות. אבל הוא לא מתבלבל. לוקח
מקל אחד ושובר אותו לחצאים וכך מקבל ששה מקלות!
מה שקורה אז בקרקס, אי-אפשר לספר. כולם צועקים, צוחקים,
מתווכחים. הפיל באמת יודע לספור או אולי זה איזה שהוא תעלול
מתוחכם!?

ואז מתחילים עוד יותר חזק למחוא כפיים למאמן, כי יודעים שכל זה המעשה שלו. אך איך שלא יהיה, כשויללי יוצא מהזירה כולם מדברים רק עליו. כמה חכם הפיל הזה.

המאמן מספר שויללי באמת פיל חכם וכישרוני, וטוב מאוד לעבוד איתו. רק קשה להעביר אותו מעיר אחת לשנייה, כלומר כשהם צריכים להופיע בקרקס אחר. אז מתחילות הבעיות.

בדרך כלל מובילים את ויללי ברכבת, בקרון משא גדול, והוא שם לבדו, כי ויללי כל כך גדול. אבל קודם צריך את ויללי להכניס לקרון הזה. וזה סיפור שלם.

העוזרים שמים קרשים עבים, מין שיפוע שעליו ויללי צריך לעבור לקרון. כשהקרשים כבר מונחים ומיושרים, מישהו מהעוזרים עובר עליהם, מראה לויללי שזה פשוט וקורא לו ללכת אחריו.

וויללי עומד הרבה זמן, מהרהר, מתנדנד ומניע את החדק הנה והנה ולא סומך על הקרשים. אחר כך מנסה אותם ברגל אחת ונרתע שוב.

הוא בהחלט לא רוצה לעלות. הוא מפחד שהקרשים לא יחזיקו את משקלו הגדול והוא יפול. ובאמת קשה לתאר מה יקרה כשפיל יפול! כשרעיון כזה נכנס לראשו של ויללי, הוא באופן סופי מחליט להשאר בעיר הזו לתמיד! במיוחד שכאן טוב ונעים. יש לו כאן חציר, גזר, סלק, סובין. ישנו הכל. וכל ערב הצופים באים לקרקס, ומרוצים מהופעת ויללי מוחאים לו חזק כפיים. מה עוד צריך? גם המאמן מרוצה. ויללי יודע זאת היטב, כי אחרי שויללי יוצא מהזירה אחרי העבודה, המאמן דופק לו במקל ברגל ואומר "חכם!"

אז למה לנסוע מכאן? ועוד לעלות על הקרשים הדקים, לא בטוחים, שעליהם שום פיל המכבד את עצמו לא צריך לעלות. וחץ מזה, האם בעיר השנייה יהיה אותו הדבר כמו כאן? יהיה חציר, סלק, גזר וצופים. לשם מה לנסוע?

אחרי שויללי חושב כך זמן מה, הוא מחליט לא לנסוע אף פעם. וכמה שלא קוראים לו להיכנס לקרון, הוא לא יכנס. וזה הכל. ואז מחפשים את המאמן. המאמן בא מרוגז. אבל כשהוא ניגש לוויללי הוא נעשה נוח, שקט, מלטף את ויללי בצד, מוציא מהכיס קוביות סוכר ונותן לוויללי ישר לתוך הפה. ויללי ממרמר מהנאה והמאמן לוחש לו דבר מה לתוך האוזן הענקית. ויללי מקשיב ואחר כך מחפש עוד סוכר בכיס של המאמן. אבל המאמן בעצמו נותן לו כמה קוביות. ואחר כך המאמן, כמו ויללי קודם, בודק את הקרשים. "הכל בסדר, ויללי. הולכים, נערי, הולכים, קטן שלי!"

ובסוף הוא מצליח לשכנע אותו. הם עולים ביחד בזהירות על הקרשים ולתוך הקרון. וכשויללי כבר בקרון, הוא נעשה שקט. גם מוצא חן בעיניו לנסוע ולנום בקצב תקתוק גלגלי הרכבת. אבל יום אחד הובילו את ויללי לא ברכבת אלא במעבורת. כאשר המעבורת הגיעה לחוף התקינו מעבר קרשים שדרכו ירדו כל הנוסעים. הגיע תורו של ויללי. הוא, כמו תמיד, בדק קודם ברגלו את הקרשים של המעבר, והרגיש שהם קצת מתנדנדים. הוא מיד הסתובב וחזר למקום שבו עמד כל זמן ההפלגה. וכמה שרק ביקשו שיחזור, הכל היה לשווא.

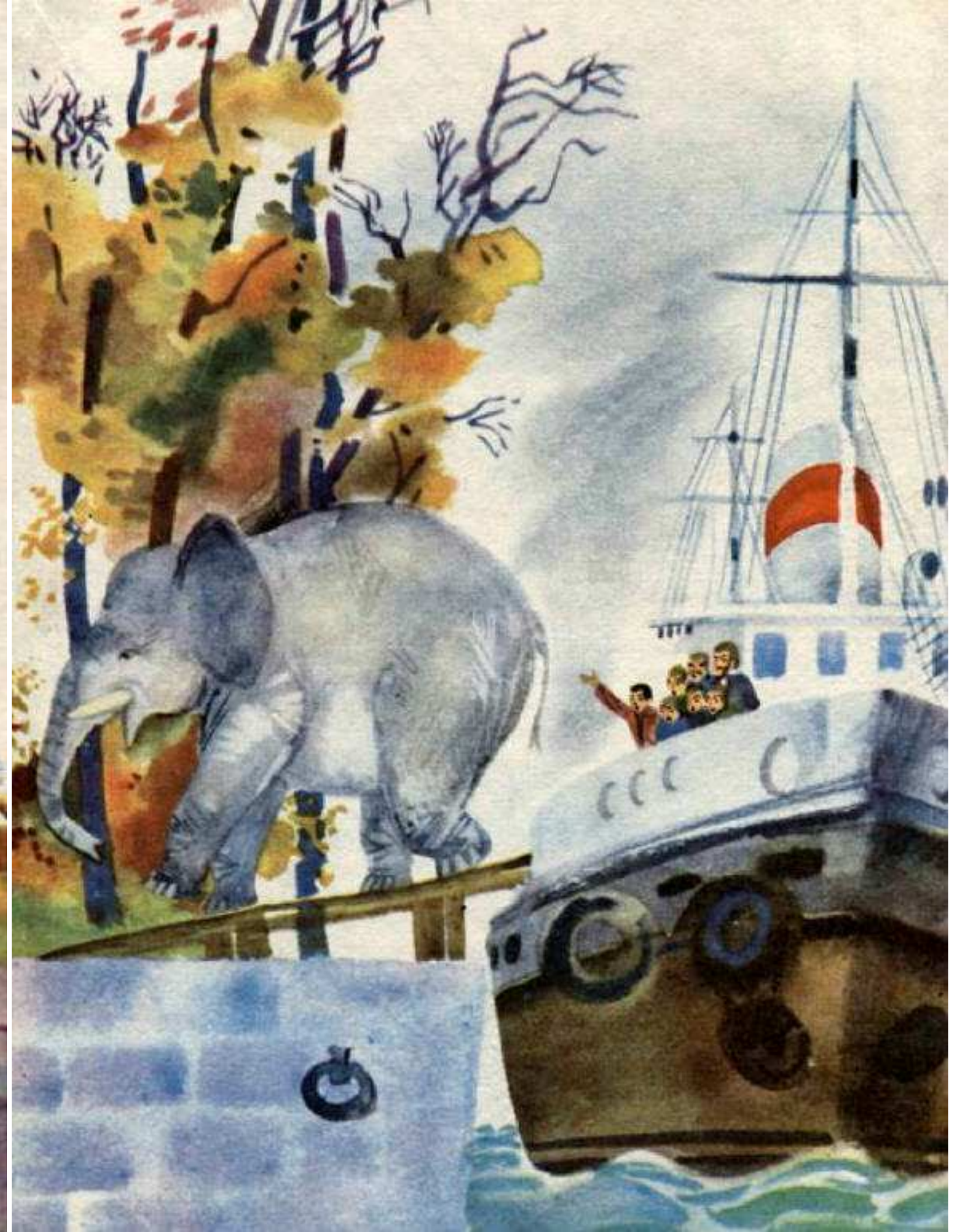
בוודאי ויללי לא התכוון להשאר ולחיות על המעבורת. אך הוא עדיין לא ידע מה לעשות. לא חשב על כך.

ובינתיים הזמן עבר. המעבורת הייתה אמורה לשוט לעיר אחרת. גם מעברות כמו כל רכב ציבורי אחר נוסעות לפי לוח זמנים קבוע מראש. עברה שעה. עברה שעה שנייה וויללי עדיין לא ירד, הוא עיכב את המעבורת.

רב-החובל אמר למאמן שהוא יותר לא יכול לחכות ושישיט את המעבורת הלאה ביחד עם ויללי. ושם נראה. אולי ויללי ירד בעיר השנייה והם יחזרו משם ברכבת.

אלא שהמאמן היה מאוד מפורסם ובעיר חיכו לו כבר הרבה צופים. ואיזו הצגה תהיה זאת בלי ויללי? והמאמן ביקש מרב-החובל להמתין עוד קצת. ורב-החובל הסכים, למרות שידע כי זה יגרום לו אי-נעימות רבה. אך הוא בעצמו אהב מאוד הצגות קרקס והבין איזו הנאה יקבלו תושבי העיר כשיראו את ויללי. עברה עוד שעה וויללי עדיין לא ירד מהמעבורת. המאמן התרגז מאוד והתחיל לצעוק על ויללי. וויללי נעלב מאוד והסתובב אל הקיר.

הוא עמד, התנועע והביט על הקיר. וכשמישהו ניגש אליו היה מתחיל לסובב באחוריו וכולם מיד קפצו אחורה.

המאמן הרהר ואחר כך אמר "ויללי, אני מבין שאתה מודאג. גם אני מודאג. אנו מעכבים את המעבורת. וזה לא בסדר. אז בוא, נשכח את הויכוח שלנו ונשלים."

כשויללי שמע זאת, הפסיק להתנועע והרהר רגע. ואחר כך הסתובב קצת, הושיט את החדק, חיבק בו את המאמן ומשך אליו. וכך הם השלימו. ושוב התחילו לדבר כמו חברים טובים. כמובן היה זה רק המאמן שדיבר. אבל ויללי הסתכל עליו כל כך בהבנה, ונגע בחדקו פעם ביד, פעם בכתף, שזה היה כאילו שניהם מדברים.

על מה הם דיברו איש אינו יודע, כי המאמן אמר לכולם ללכת משם. והם נשארו רק שניים. עבר עוד קצת זמן ואז הופיעו ויללי והמאמן. הם עלו על הקרשי המעבר ובשקט ירדו לחוף.

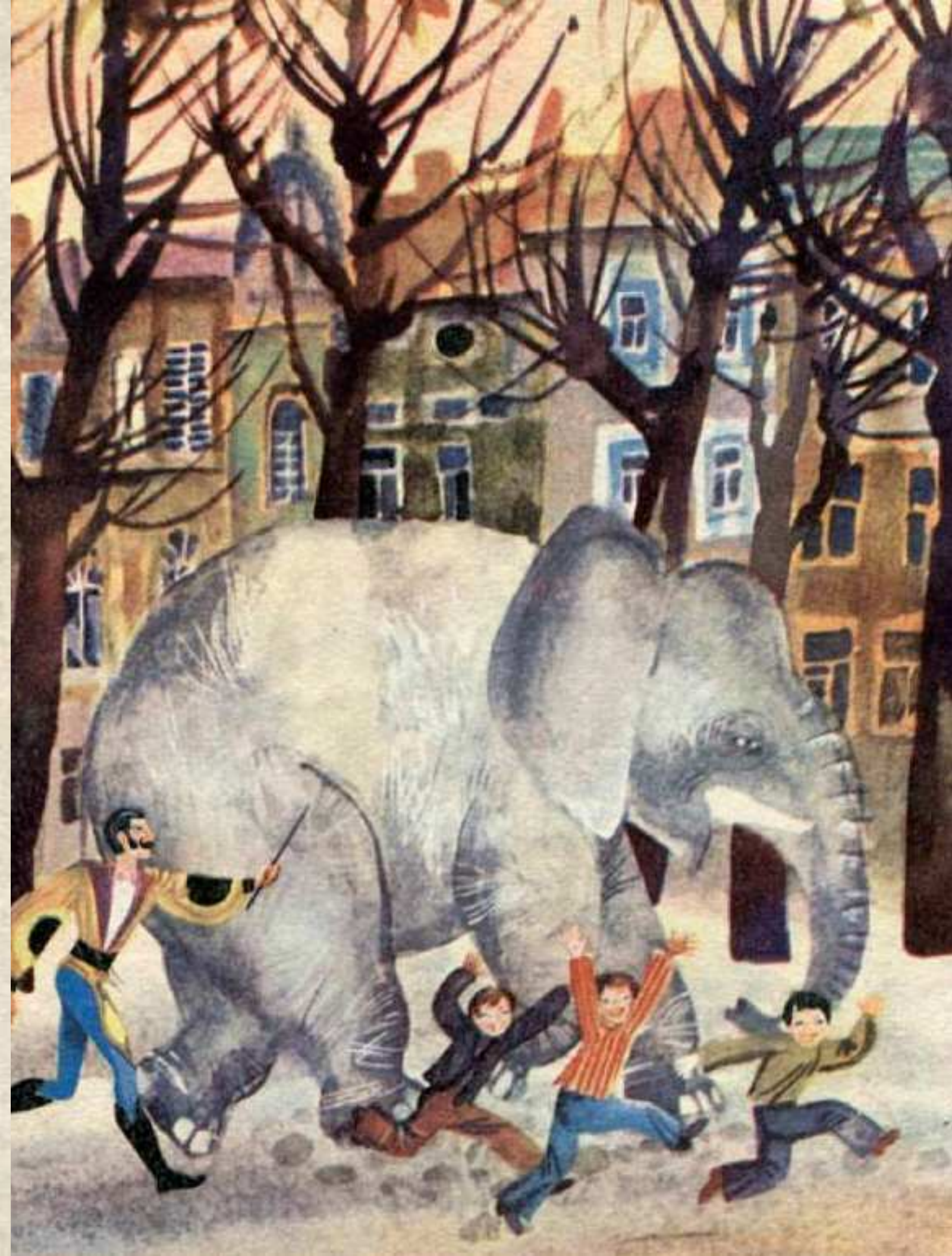
רב-החובל נדהם כל כך ששכח לתת פקודת הפלגה. וכשהביט על שעונו נאנח. ויללי עכב את המעבורת חמש שעות!
רב-החובל נתן מיד פקודה
"להרים טראפ!"

כך נקראים קרשי הירידה בשפת המלחים.
"לשחרר ריתוק"

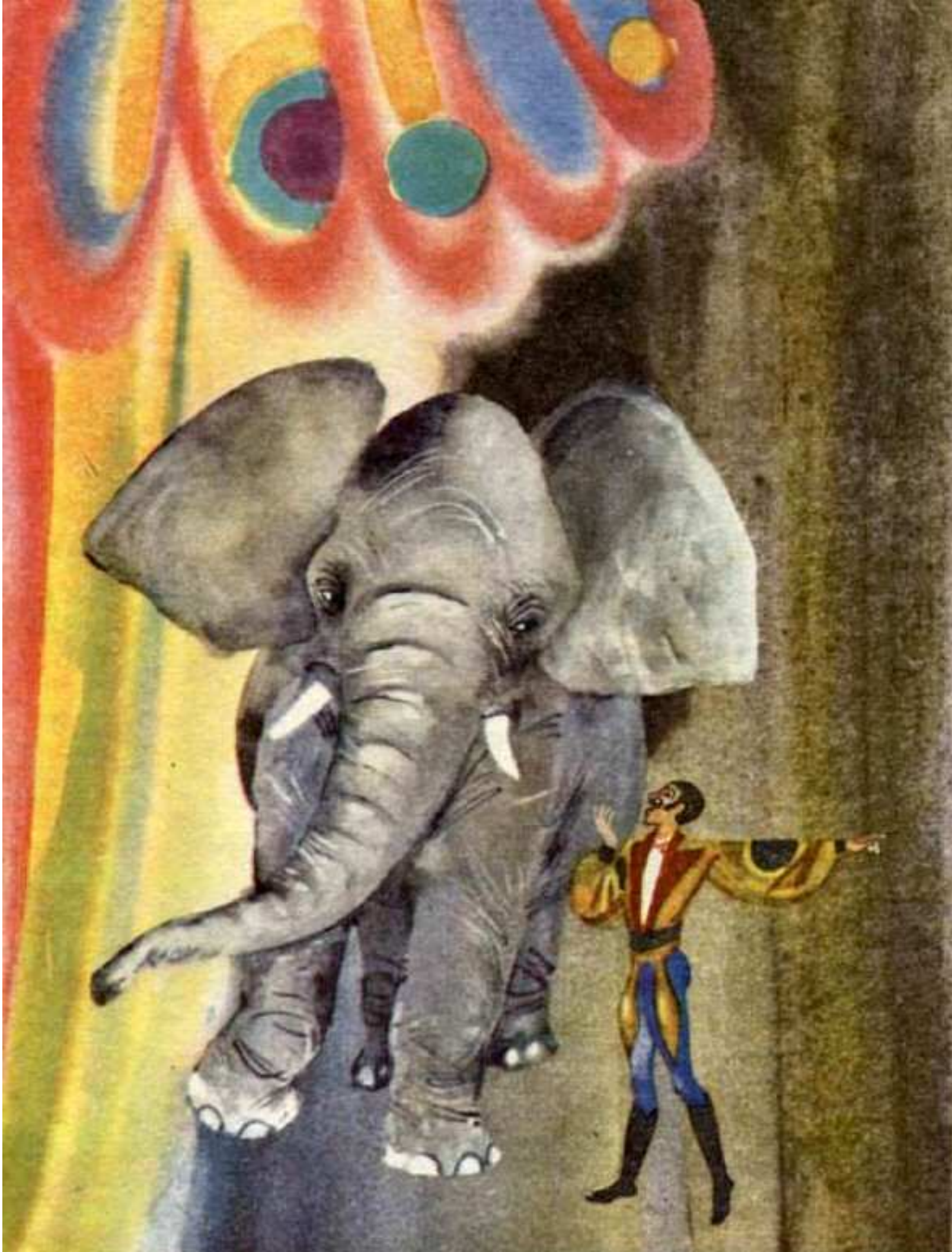
כלומר לשחרר את החבלים שבהם המעבורת קשורה לרציף.
"לאט אחורה!"
"לאט קדימה!"

המלחים התרוצצו, המים הרעישו. המעבורת התחילה להתרחק מהחוף והתכוננה לשוט הלאה.

ובינתיים ויללי הלך ברחובות העיר כאילו לא קרה כלום.

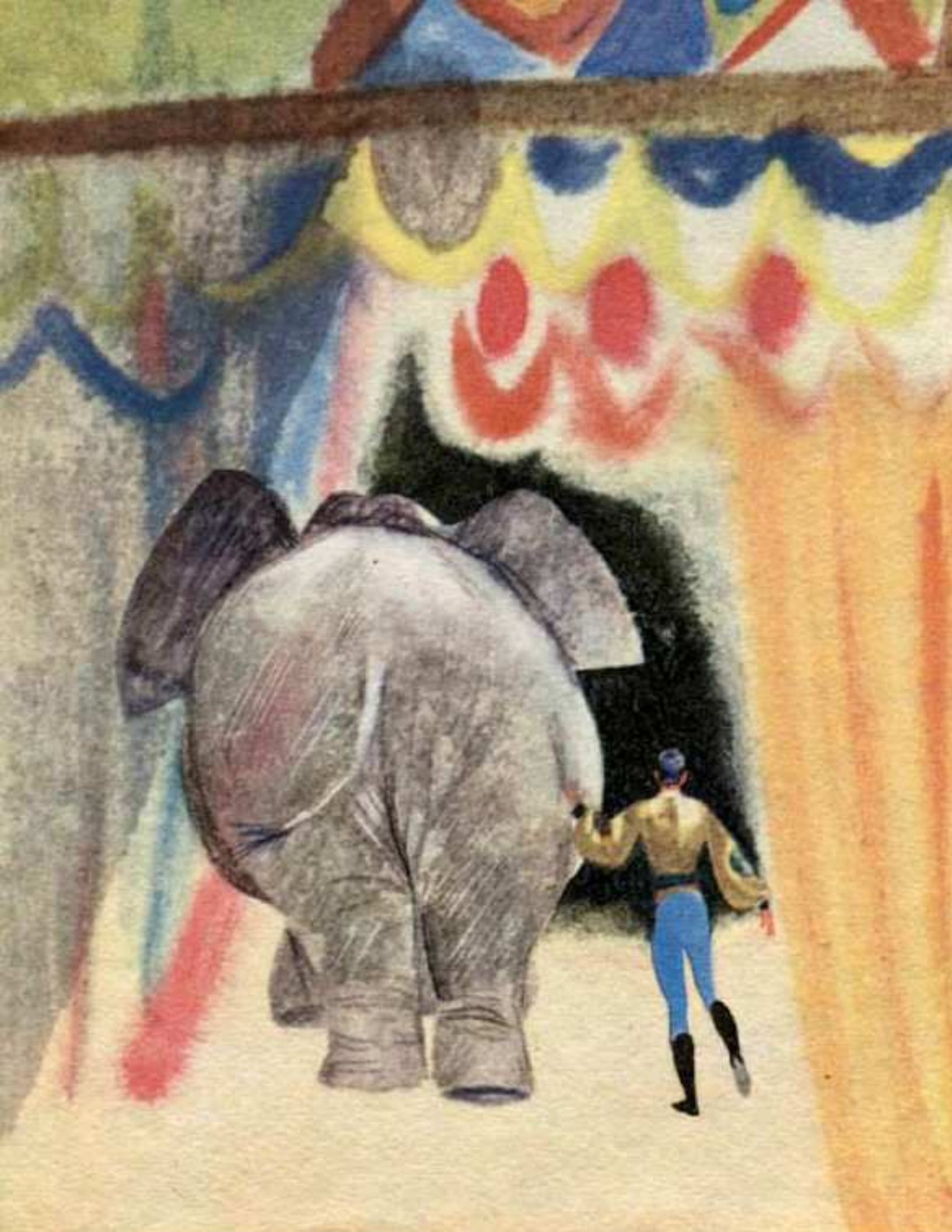

אחרי המקרה הזה המאמן החליט שיותר הדבר לא יכול להמשך
כך. אמנם ויללי הוא פיל נהדר, מופלא, אך לא יתכן שבכל פעם
יגרום לבעייה כזו. צריך לחשוב על פתרון. והוא מצא כזה.
ויללי התיידד עם גמל סאני. הייתה להם הופעה משותפת באחת
ההצגות, והם גרו ביחד באורות הקרקס. יתכן ולא כל אחד אהב
את סאני, הוא היה כבר זקן, מרופט בצדדים ועל כולם הביט
באדישות. אבל ויללי אהב אותו. כך קורה.
וחוץ מזה הייתה סיבה טובה לאהוב את סאני. הוא היה חכם ושקט
באופן יוצא מהכלל. הוא חי כבר זמן רב, ראה הרבה והבין היטב
מה קורה אצל בני אדם.

כשנשמע בלילה צליל בלתי רגיל כלשהו, כל החיות של אורוות הקרקס היו מתעוררות, מפחדות, מתרוצצות בכלובים, וסאני נשאר שקט. הוא יודע שזה כנראה עובדי הקרקס שמכינים מתקנים מיוחדים בשביל הלוליינים. שום דבר מיוחד.

וכשויילי ראה איך סאני לועס עשב בשלווה, גם ויללי היה נרגע. ובהדרגה גם החיות האחריות היו נרגעות.

וחוץ מזה סאני מזמן כבר הבין שמוטב לנהוג כפי שמבקשים האנשים. והלך באומץ על הקרשים לתוך הקרון כשצריך היה לנסוע לעיר אחרת. וגם בלי פחד ירד מהקרון כשהיו מגיעים למקום.

כשהמאמן הבין את הידידות בין סאני ווייללי, הוא ידע כבר איך לנהוג. הוא קודם היה מוביל את סאני לתוך הקרון, ווייללי היה אז הולך באומץ אחרי הידיד. אחרי סאני הוא לא פחד. האמין לו כמו לידיד.

כך זה היה. לא ניתן לעבוד בקרקס בלי דמיון והמצאות.

